

AKROPOLITANEC

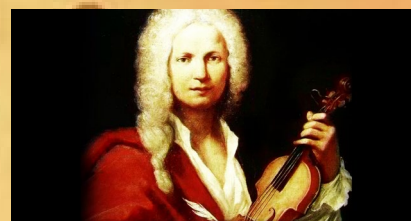
ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

JEČA ČASA

VELIKO SRCE ANTONIA VIVALDIJA

DIŠEČI CIMET

www.akropolisla.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

VSAKA LUČ, KI SE PRIDRUŽI OSTALIM, OKREPI SVETLOBO V TEMI.

LAHKO ZAŽIVIMO V LEPŠEM SVETU, ČE SE ODLOČIMO VANJ PRISPEVATI
LE NAJLEPŠE, KAR NOSIMO V SEBI.

BODIMO DOBRI.

LEPE PRAZNIKE IN SREČNO 2017 VAM ŽELI

NOVA AKROPOLA SLOVENIJE

AKROPOLITANEC

B E S E D A
U R E D N I K A

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

DECEMBER 2016 | ŠT. 19

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

01/25 11 487

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

02/620 32 40

040 709 955

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

bilten@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Prevajalka in lektorica: Klavdija Blažun

Grafična oblikovalka: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

- FILOZOFIJA: JEČA ČASA 5
- OSEBNOSTI:
VELIKO SRCE ANTONIA
VIVALDIJA 11
- NAZAJ K NARAVI:
DIŠEČI CIMET 15
- ZGodbica:
LEGENDA O DREVEŠČKU 18
- SLAVNI IZREKI:
"TEMPUS FUGIT" - ČAS BEŽI 19

KAKO VLADATI ČASU?

Čas, naš večni tekmelec ... Študentje občutijo njegovo težo, ko pred izpitom za knjigo in z veliko skodelico kave v roki prebedijo cele noči – a treba bi bilo spati. Zaposlene preganja, ko hektično nabirajo nadure pred oddajo projekta – doma pa prav tako čakajo partner, otroci in druge dolžnosti ... "Ko bi le dan imel 30 ur in teden vsaj 10 dni!" Tudi sam sem si kdaj tega zaželel in mislil, da bi s tem bilo kaj lažje ...

Danes pa vem, da ne bi bilo. Tudi če bi nekakšna čarobna paličica upočasnila vrtenje Zemlje in bi nam tako bile podarjene dodatne ure ali dnevi, s tem dejansko ničesar ne bi pridobili. Spremenile bi se le številke, težave pa ostale enake. Ne potrebujemo več časa, le čas, ki nam je dan, moramo znati bolje izkoristiti.

Obstajajo cikli "fizičnega" časa, ki so fiksni. Uspeha nam zato ne bo prinesel čudežno podarjen dodaten čas, temveč naša učinkovitost, za katero bomo sami poskrbeli. Tako potrebujemo dober, izvedljiv načrt in predvsem ustrezno osredotočenost. To bo povečalo učinkovitost znotraj fiksnega "fizičnega časa" in raztegnilo naš "psihični čas" oziroma naše doživljanje časa.

Doživljanje časa je namreč odvisno od naše zavesti, od tega, koliko se znamo osredotočiti in učinkovito izvesti eno opravilo za drugim. Namesto da se razpršimo na več strani hkrati, namesto da razmišljamo o tem, česa vsega nam ne bo uspelo narediti, in v strahu neskončno premlevamo: "Kaj bi bilo, če bi bilo", se raje osredotočimo na najpomembnejše opravilo, in ko ga zaključimo, na naslednjega, ... in tako eno po eno naprej. Manj ko smo razpršeni, torej bolj ko smo osredotočeni, bolj smo učinkoviti in s tem se čas, glede na naše psihično doživljanje, razpotegne. V istem času namreč naredimo več, saj smo manj razpršeni, ker v nas ne divjajo nepotrebne psihične nevihte, ki nastanejo zaradi različnih strahov in skrbi. Zdi se, kot da smo ure podaljšali, čeprav kazalci niso spremenili hitrosti vrtenja.

Fizični čas je fiksni, psihični pa bolj raztegljiv ...

Notranje zreli ljudje zato v enakem času dosežejo veliko več kot drugi. Manj se izčrpavajo, saj njihova energija ne odteka nenadzorovano. Poleg tega tudi hitreje napredujejo, več resnično doživijo, več ustvarijo, ... in to le zato, ker se ne izgubljajo po nepotrebnih psihičnih in fizičnih poteh.

POSPEŠITI SVOJ ČAS

Lahko bi tudi rekli, da so pospešili čas – seveda s tem ne mislim, da jim je uspelo spremeniti fizikalni čas oziroma – za lažjo predstavo – vrtenje kazalcev, temveč le to, da so skrajšali čas, ki je običajno potreben za določen rezultat. Vzemimo za primer to, da človek doseže določeno zrelost v povprečju pri 50 letih. Vendar bomo za tistega, ki je evolutivno hitrejši, rekli, da je zanj čas zrelosti nastopil prej – pospešil je svoj čas.

RELATIVNOST ČASA

Največja ovira pri pravilnem razumevanju časa je močno zasidrana miselnost, da je čas absoluten. Čas, ki ga merimo, je relativen in nam služi za časovno umeščanje dogodkov. Zakaj bi sicer obstajal čas, če ne kot koordinata za orientacijo (podobno kot prostor), kot medij, znotraj katerega potujemo, znotraj katerega nekaj dosegamo. Čas tako pomaga ločiti med seboj dve stanji.

Kaj je namreč en dan? To ni le relativnih 24 ur, temveč čas, ki je potreben za en zasuk Zemlje okoli svoje osi ... Ta dogodek fizične narave predstavlja določeno časovno dolžino, ki se ne spreminja veliko, in je za to za nas dobra časovna orientacija.

Potrebujemo določeno dogovorjeno časovno enoto, da bi z njeno pomočjo primerjali preostala trajanja. Tako bomo vedeli, ali je nekaj dolgotrajno ali kratkotrajno – vendar ne v absolutnem smislu – temveč le v primerjavi z drugo stvarjo. Torej čas, kakor ga razumemo v vsakdanjem smislu, je le referenca za našo vsakdanjo orientacijo.

UPOČASNITI ČAS

Iz pridobljenih izkušenj smo se navadili na to, da določena odzivnost pripada nekim mejam merjenega časa. "Vemo", kaj zmoremo narediti v določenem času, ko pa dobimo več nalog, se vznemirimo. Nastala tesnoba nas pri tem še dodatno obremeni in zaradi pomanjkanja nadzora nad svojo psiho vstopimo v začaran krog, ki nam ne dovoljuje preseganja sebe. Vendar še ni rečeno, da ne moremo preseči trenutnih meja. Če so potreba, nuja ali naša vnema velike, bomo dosegli večjo osredotočenost in nam bo uspelo, kar se je zdelo nemogoče – "upočasniti čas".

Fenomen upočasnitve časa bi lahko najbolj slikovito opisal z eno izmed svojih tovrstnih izkušenj. Večkrat, ko sem bil v krizni situ-

aciji zaradi hitrega gibanja – na primer pri nenadni nevarnosti v prometu – je spontano prišlo do povečane pozornosti in zdelo se je, kot da se je čas ustavil ...

Nekega poletnega dne sem tako s kolesom s precejšnjo hitrostjo drvel po klancu navzdol, ko je nepričakovano pripeljal avtomobil z desne. Ko me je zagledal, je bil že v celoti na mojem voznem pasu, in revež se je tudi sam ustrašil ter se tam tudi ustavil, meni pa zaprl polovico cestišča. Dobro se spomnim, kako se je v tistem trenutku zame čas ustavil. Pozornost se je povečala, zorni kot zožil, čustva ohladila. V delčku sekunde, ki se je precej razpotegnil, sem videl, kako se avtomobil ustavlja, zato sem najprej pomislil, da bi šel levo mimo njega. Vendar sem se takoj spomnil na nevarnost, da nasproti pripelje drug avtomobil. "Ni varno!" "Potem pa bom šel desno, za njim." Tam pa zagledam rob pločnika in žičnato ograjo, in že sem videl, kako bi me nekontrolirano razcefralo po njej, če bi se odločil za ta izhod. Nato pa opazim, da čevljev nisem imel zapetih v pedala ... "Vanj lahko zapeljem. To bo najbolj varno! Saj je le hrošč z okroglo streho, čezenj bo najlažje." Tako sem zavestno zapeljal v avtomobil, s kolenom razbil bočno šipo ter skočil čezenj, naredil nekaj prevalov po asfaltu in jo odnesel le z nekaj zanemarljivimi praskami. Nevarnosti ni bilo več in čas je zopet normalno stekel.

Vstal sem in pogledal nazaj. Ko je šofer prišel z avta, je bil tako bled od strahu, da se še razjeziti nisem mogel nanj ...

Vsi tisti, ki ste imeli podobno doživetje, boste lahko potrdili, da se čas ustavi, ko se zavest zbere. Vidimo, da je čas odvisen od naše pozornosti. Ta se v kriznih okoliščinah sama vzpostavi, v vsakodnevnem življenju pa se jo moramo naučiti sami voljno usmerjati. To lahko vzamemo kot usmeritev in izziv.

PREMAGATI ČAS

Pri uporabljenih pojmi upočasnitve in pohitritve časa gre za različno razlago iste zadeve. V obeh primerih vidimo, da z dosegom pravilne pozornosti lahko postanemo vladarji časa. Pravilna pozornost je hkrati tudi 7. člen osemčlene plemenite poti, o kateri je že pred 2500 leti govoril Sidharta Gotama Buda. Glede na to, da je Buda pozornost umestil tik pod vrh poti razvoja človeka, je verjetno razumljivo, zakaj smo tako težko kos času.

Andrej Praček
Urednik

JE ČA ČASA

DELIA STEINBERG GUZMÁN
PRESEDNICA MEDNARODNE NOVE AKROPOLE

Tokrat se bomo poglobili v to, kaj je čas in zakaj nas zasužnjuje. Kaj lahko naredimo, da ne bi bili vedno privezani za tega trdega in krutega gospodarja, ki se – podobno kot urni kazalci – pogosto kaže kot majhen in nedolžen?

Kadar govorimo o velikih koordinatah, ki usmerjata človeka ter ga umeščata v obstoj, govorimo o "času" in "prostoru". V katerem prostoru se gibljemo? Kako dolgo lahko trajamo? Čeprav sta naš čas in prostor dve veliki koordinati, sta za nas postali majhni in smo pozabili, da se prav tako manifestirata, čeprav v nekoliko različnih oblikah, na drugih dimenzijah, na drugih ravneh, v drugih oblikah obstoja, katerih del je tudi človek.

Če je po besedah antičnih, srednjeveških pa tudi številnih sodobnih mislecev človek nekaj več od materije, če v človeku obstajajo tudi druge oblike izražanja, druge dimenzije, potem se čas in prostor seveda prilagodita tem drugim dimenzijam.

RAZLIČNE DIMENZIJE ČASA

Ali je čas povsem enak za telo, za psiho, za razum, za dušo? Očitno ne. Ko koordinati prostora in časa preideta na drugo raven manifestacije, se spremenita. Postaneta prožnejši, čas se izraža drugače in ima drugačno trajanje.

Obstaja fizični čas, ki ga lahko merijo urni kazalci. Obstaja mentalni čas, ki nam omogoča, da se nekaj naučimo. Lahko je krajši ali daljši, odvisno od tega, kaj se učimo. Obstaja tudi duhovni čas, ki ga lahko povežemo z evolucijo in ki traja zelo

dolgo. V tem primeru včasih hodimo kot najtežja želva ali pa se sploh ne premikamo.

Postavimo si nekaj velikih vprašanj, ki so zaposlovala tudi stare: ali čas kot tak obstaja? Ali je čas nekaj, kar teče? Ali pa smo mi tisti, ki tečemo in ki se gibljemo, čas pa je v resnici statičen in se mi gibljemo v njem z našimi telesi, z našim razumom ali v svoji duhovni razsežnosti?

Psihološki, mentalni in duhovni čas imajo prožnost, ki je fizični čas nima. Zato se nam lahko zdi fizični čas kot ječa, s trdimi in togimi rešetkami, za katerimi ostajamo zaprti, vse dokler ne začutimo, da smo povsem nemočni zašli v past.

Nevarnost neobvladovanja časa je ta, da nas lahko začne takrat, ko pripotujemo na konec življenja, pestiti tesnobno vprašanje: kaj sem naredil s svojim življenjem? Kam so odšla moja leta? Kakšen zaklad sem pridobil?

Ker samo tekamo naprej, ker samo poskušamo nekoliko razmakniti rešetke časa in ker si ne znamo, ne zmoremo predstavljati nečesa, kar presega materijo, ostajamo ujeti v ritem, ki nam ga narekuje majhna urica.

SE RESNIČNO ŽELIMO OSVOBODITI?

Zakaj človek pristane v ječi časa? Obstaja več razlogov. Eden med njimi je na primer, da si ne znamo predstavljati ničesar drugega. Kdo bi na primer lahko pomislil, da je mentalni čas drugačen?

DA TOREJ NE BI BILI UJETNIKI ČASA, SI MORAMO ZA ZAČETEK SPLOH ŽELETI ZAPUSTITI TO JEČO. NI SLABŠEGA UJETNIKA OD TISTEGA, KI SE POČUTI DOBRO IN UDOBNO V SVOJI JEČI.

Poleg tega obstaja težko premagljiva moč človeškega slepega sledenja. Kadar vsi počnejo nekaj, se zdi, da moramo to početi tudi mi. In če se vsi pustijo ujeti v ječo časa, se moramo vanjo seveda ujeti vsi in postati ujetniki časa.

Obstaja še en razlog. To je želja po udobju. Čas, merjenje, togost, ura s šestdesetimi minutami in dan s štiriindvajsetimi urami nam dajeta določeno gotovost, določen občutek obvladljivosti, kot da bi nas številke, omejitve in dokončne razsežnosti pomirjale. Če namreč preskočimo na drugo dimenzijo, ni več mer, zato se počutimo negotove in se takoj spet kot srečni ujetniki vrnemo v svojo ječo.

Da torej ne bi bili ujetniki časa, si moramo za začetek sploh želeli zapustiti to ječo. Ni slabšega ujetnika od tistega, ki se počuti dobro in udobno v svoji ječi.

To ni nič dobrega. V knjigah, ki so del zelo stare tradicije, je učenec opomnjen: "Če se tvoja duša smehlja, ko se koplje v soncu svojega življenja, če tvoja duša prepeva v svojem zapredku iz mesa in materije, če tvoja duša joče v svojem dvorcu iluzij, /.../ vedi, o učenec, da je tvoja duša zemeljska." In tako v skladu s tem učenjem tudi mi pravimo: če se počutimo dobro

za svojimi rešetkami časa, če smo srečni, ko merimo ure in minute, smo ujetniki prav zato, ker si to želimo. Ker smo si izbrali določen življenjski ritem, cikel, ki nas obvezuje, da v določenem času izpolnimo vrsto zahtev.

LOVITI RITEM ČASA ... DOKLER ŽIVLJENJE NE STEČE MIMO

Rodi se otrok in to je čas, v katerem je treba pustiti, da se igra, saj je vendarle otrok. Nato pride čas, ko se mora naučiti brati in pisati, ker tako imenovani "čas" to odreja. Če zna otrok brati

ali pisati pred "predpisanim" časom, vsi osupli objavljajo in prebirajo: "Pošast, ki govori pri osmih mesecih.", "Pošast, ki piše pri dveh letih." Ni še čas. Čas določa, da je treba za branje ali pisanje dopolniti določena leta.

Čas tudi določa, do kod naj seže naslednja rešetka. Kako bomo živeli naprej? Katerih iger se ne moremo več igrati? Katerih sanj ne smemo več imeti? Katerih sanj ne moremo imeti, ker nismo več otroci?

Ko mineva čas in imamo štirinajst, petnajst, sedemnajst let, ne moremo več biti nedolžni, saj smo vendarle "vstopili v življenje". Ne smemo več sanjati, poezija se mora spremeniti, ne opazujemo več ptic, sonce in luna pa sta le okras na nebu. Pozneje vemo, da se je treba pripraviti za kariero, to je bistveno. Da bi bili nekaj vredni, moramo imeti kariero. Če komu to ni všeč, ima pač smolo.

Rezultat: po treh dneh od končnega izpita in s svežo diplomom, pribito na našo steno, nam postavijo vprašanje in mi moramo odgovor poiskati v knjigi.

ČAS, MERJENJE, TOGOST, URA S ŠESTDESETIMI MINUTAMI IN DAN S ŠTIRIINDVAJSETIMI URAMI NAM DAJETA DOLOČENO GOTOVOST, DOLOČEN OBČUTEK OBVLADLJIVOSTI, KOT DA BI NAS ŠTEVILKE, OMEJITVE IN DOKONČNE RAZSEŽNOSTI POMIRJALE.

To se dogaja, ker se nečesa nismo zares naučili. To je posledica ene od številnih zahtev časa. Podobno kot pri drugih zahtevah, ki nalagajo, da se je treba poročiti. S poroko seveda ni nič narobe, če je ne narekuje čas in je naravna odločitev para, ki si tega želi in se ne poroči le zato, ker je napolnil "ustrezna" leta.

DA NE BI POSTALI UJETNIKI ČASA, NE SMEMO DOPUSTITI, DA NAS RITEM ZASUŽNJI, TEMVEČ MORAMO TA RITEM DOJEMATI IN DOŽIVLJATI KOT NEKAJ NARAVNEGA.

Najpogostejše greneče vprašanje, postavljeno ubogi gospodični, je: "Hči, že petindvajset si stara, kdaj pa se boš poročila? Čas je že, kaj misliš?" In jasno, revica čuti svojih petindvajset let, kot da bi nosila tonno na glavi, in ker se še vedno ni poročila, bo za vekomaj ožigosana, saj ni vstopila v kolesje časa, ni stopila na začrtano pot.

In tudi če se par poroči, otrok pa se ne rodi v doglednem času, se pojavi novo vprašanje: "Otroka moja, že tri leta sta poročena, kje pa so otroci?" In ubogi par začuti nepremagljivo težo, ker včasih ne more odgovoriti, zakaj še nima otroka, ali pa si ne upa povedati, da ga ne more ali ne želi imeti. "Čas" narekuje, da obstaja določen cikel in da se je nujno treba ravnati po tem ciklusu in poljubljati njegove rešetke eno za drugo, kakor so razporejene.

Čprav se ne želimo ustaviti pri najbolj žalostnih rešetkah, tistih, ki pridejo pozneje, ko ostarimo. Beseda "star" pomeni, da ne moremo narediti ničesar. Star pomeni žalosten, zagrenjen, osamljen – treba je pač slediti toku časa. Ni se primerno smejati, ni se primerno oblačiti v barve, ni mogoče iskati ničesar novega. Zakaj? Ker čas narekuje, da smo stari.

In to je cikel, ki posrka naše življenje. To je veliki cikel, ki je seštevka majhnih vsakodnevnih ciklov, ki nam posrkajo vse ure, saj je za te že vnaprej določeno, kako naj jih porabimo. Vnaprej so določene ure za vstajanje, za oblačenje, za umivanje, za študij, za delo, za kosilo, za nadaljevanje dela, za ponovno umivanje in za ponoven počitek ...

Včasih najdemo kakšno luknjo za televizijo, za dnevni časopis ali revijo, ki jo na hitro prelistamo. In tako čakamo na cikel, mali dnevni cikel, ki postane del velikega ciklusa vseh naših dni.

AKTIVNI IN PASIVNI ČAS

S tem ne želimo reči, da se lahko izognemo nekaterim ritmom. Nekateri ritmi življenja so vsekakor potrebni. Ne moremo jim ubežati. Ne moremo se izogniti igranju, ko smo otroci, rasti, študiju, delu ... To je povsem naravno.

Da ne bi postali ujetniki časa, ne smemo dopustiti, da nas ritem zaslužnji, temveč moramo ta ritem dojemati in doživljati kot nekaj naravnega. Da bi lahko doživljali čas skupaj z vsemi njegovimi naravnimi procesi, bi morali razločevati med tako imenovanim "aktivnim" časom in "pasivnim" časom. Imenujmo "aktivni" čas tisti čas, v katerem potekata rast in razvoj. "Pasivni čas" pa je tisti, v katerem ni rasti in razvoja.

Aktivni čas ni tisti, ki se veliko giblje, temveč tisti, ki se lahko daleč premakne. Toda včasih se premikamo veliko, a zelo

počasi. V zvezi s tem se spomnimo znamenitih anekdot o zajcih in želvah, v katerih običajno zmagajo počasne želve, ker imajo dragoceno vrlino kontinuitete, vztrajnosti in stanovitosti.

Da bi torej zapustili to ječo časa, si moramo to zares želeti in doseči, da naš čas postane resnično aktiven.

ČAS KOT ENERGIJA

O času lahko govorimo še z enega vidika – lahko ga namreč razumemo kot veliko količino energije. Kot ljudje imamo energijo in zmožnost, da jo usmerimo tja, kamor si želimo. Če to povežemo s časom, delujemo inteligentno, če energije ne usmerimo v to, kar navzven zahteva veliko časa, temveč v to, kar je resnično trajno – ali če uporabimo filozofski izraz, v to, kar ima vidik večnosti. Če energijo usmerimo v nekaj večnega in ne v minljivo, bomo resnično izkoristili svoj čas.

Če je čas energija, ga je torej treba inteligentno razporediti. Energija, pretočena v čas, nas približa večnosti, tistim globokim misterijem, v katerih se nič ne spreminja.

ČAS KOT MLADOST

Poleg aktivnega časa kot evolucije in časa-energije kot večnosti omenimo še nekaj vidikov. Zelo pomemben vidik je mladost.

Kaj je mladost? Mladost je prav to, da zapustimo ječo časa. Mladost pomeni, da zavesti ne usmerimo v telo, ki se bo neizogibno obrabilo in ostarelo, temveč v večno, v tisto, kar vedno je, in kar nam omogoča, da se prepoznamo in rečemo: "Jaz *sem*." Od našega otroštva, mladosti in zrelosti do starosti se namreč vije ena in ista nit kontinuitete.

Kaj je tisto, kar nam omogoča, da se prepoznamo? Kaj je ta nit, ki povezuje vse bisere na ogrlici ter ki izvira iz globine časa in sega vse do naše sedanjosti? Tu se rodi brezčasna mladost. Tu se razprejo rešetke ječe ...

MLADOST POMENI, DA ZAVESTI NE USMERIMO V TELO, KI SE BO NEIZOGIBNO OBRABILO IN OSTARELO, TEMVEČ V VEČNO, V TISTO, KAR VEDNO JE, IN KAR NAM OMOGOČA, DA SE PREPOZNAME IN REČEMO: "JAZ SEM."

S temi tremi vidiki lahko resnično zlomimo tisto, kar nas zadržuje v ječi časa. Temu, kar se nam lahko zdi skoraj nemogoče, so nekateri posvetili veliko pozornosti in temeljito preučevali v starih misterijskih šolah, saj so lahko na določen način obvladovali čas.

Kako? To sta jim omogočili kontinuirana zavest in kontinuirana pozornost brez nihanj. Zakaj se nam tako pogosto dozdeva, da se nam čas izmika in nas prehiteva? Ker živimo "skokovito", ker se naša zavest na vsaki točki zadržuje le nekaj trenutkov, potem pa se že hitro preseli drugam. In naša pozornost obupuje, ker čas pritiska nanjo, saj ne doseže kontinuitete.

Morda sta bili ena od najtežje doumljivih skrivnosti pri teh velikih modrecih kontinuiteta in zavest, ki je bila tako fiksna, da se je čas umiril, stabiliziral ter postal aktiven, da bi lahko zavest zaobjela vse, kar je morala.

Ti modreci so znali pospešiti čas. Prihodnost so transformirali v sedanjost. Pospešili so svojo evolucijo, svojo sposobnost spoznavanja, razumevanja, in s to pospešitvijo časa so dosegli takšno občudovanja vredno veličino, da o njih govorimo kot o velikih ljudeh, velikih učiteljih, iniciranih.

EGIPČANSKI OBREDI "PRESEGANJA" ČASA

Med starimi tradicijami, ki so še vedno ohranjene – čeprav okrnjene in včasih tudi nerazumljive – lahko najdemo omembe obredov, ki so jih izvajali v starem Egiptu, v templju v Abidosu, ki je imel obliko polža in je bil nekakšne vrste labirint. Vsi obredi, ki so se izvajali v tem templju, so bili povezani s časom.

Polž je bil simbol časa in človek, ki se je skušal prebiti skozi njegove zavite poti v notranjosti njegove hišice oziroma omenjenega labirinta, je moral prestati številne preizkušnje, povezane s časom. Ko je izstopil iz omenjenega templja, je moral preseči občutek časa.

To je simbolizem, ki so ga pripisovali polžu s svojo spiralasto hišico, s svojim časom drobnih izkušenj na ramenih, hkrati pa s sposobnostjo, da dvigne oči in antene nad glavo, nad telo, nad težko in inertno materijo.

Že v starem Egiptu so se mladi učenci – mladi, ker so izstopili iz ječe časa – sestajali v templjih, da bi izvajali obrede, posvečene svojemu bogu časa, svoji sposobnosti, da presežejo to, kar jih je omejevalo.

IN DANES?

Danes živimo v ječi časa. Kaj je z misterijskimi in iniciacijskimi šolami? Potonile so v pozabo. Kakšne so možnosti, da bi izvajali magične obrede? Zelo pičle ali pa jih sploh ni, saj to dandanes deluje "sektaško".

Živimo v zgodovinskem obdobju, v katerem se čas giblje pospešeno. Vse okoli nas se giblje pospešeno. Kot so menili številni misleci in zgodovinarji, tok življenja ni ravna vzpenjajoča se premica nenehne evolucije, tako da bi bil današnji dan vedno boljši od včerajšnjega in jutrišnji od današnjega.

Vzpenjajoči se zgodovinski proces ni ravna premica, temveč zavita spirala – kot polžja hišica pri Egipčanih – ki se vzpenja počasi, zavoj za zavojem, korak za korakom.

Pri vsaki spirali bi lahko fizično preverili, da obstajajo točke "preobrata" – zlasti tam, kjer se spremeni smer – na katerih pride do majhnega pospeška. To je pospešek in impulz, ki ga potrebujemo, da bi naredili naslednji korak na točki zgodovinskega preobrata, na kateri se trenutno nahajamo.

Če analiziramo to, kar se dogaja na vseh ravneh, po celotnem planetu, lahko ugotovimo, da smo v enem od teh obdobj, ki se s "hladnega" in nekoliko fatalističnega vidika zdi grozno.

V tem obdobju, kjer vse poteka pospešeno, se ne moremo igrati pasivnega časa, ne moremo ostati znotraj svojih rešetk, saj nas bo v tem primeru Zgodovina pometla. Moramo si prizadevati hoditi v koraku z Zgodovino.

Kako lahko to naredimo? Vsakdo lahko to naredi, v svojem času in na vseh ravneh.

Vsakdo ima v svojem fizičnem času možnost, da bolje izkoristi svoje minute. Vsakdo ima v svojem psihološkem času možnost, da poišče boljše in čistejše trenutke. Vsakdo ima v svojem mentalnem času možnost, da izbere znanja ali da raziskuje zakone ali pojme, ki mu omogočajo, da razširi tesno ječo, v kateri se giblje. Vsakdo ima na duhovni ravni možnost, da se išče in da se najde, da izpolni tisto staro zahtevo, že od davnih časov vklesano v stare templje: "Spoznaj samega sebe!"

Vsi imamo možnost, da podaljšamo čas in življenje ter da pospešimo proces evolucije.

Vsi imamo možnost biti mladi. Dejansko *smo* mladi. Le točko zavesti je treba preseliti drugam. Mi smo tisti, ki usmerjamo čas, ni čas tisti, ki nas nosi. Storimo torej ta čudež in izstopimo iz materialnega časa, ne bodimo več ujetniki ur, ki nam narekujejo, kako "moramo" živeti. Storimo čudež in razprimo rešetke ter osvobodimo dušo, ki je večno mlada.

Razpreti rešetke ne pomeni, da prezremo urne kazalce ter zanemarimo vsakodnevno življenje in celotni življenjski proces. Razpreti rešetke pomeni živeti onkraj časa, ki ga narekujejo urni kazalci, živeti drugo življenje na drugih dimenzijah, v drugih časih. Naj naši dnevi ne štejejo le štiriindvajsetih, temveč neskončno ur.

V Novi Akropoli nismo nikoli obljubljali eksotičnih ali nadnaravnih čudežev, saj menimo, da ni čudežev, ki jih ne bi bilo mogoče pojasniti z naravnimi zakoni. Tako imenovani "čudeži" so delo narave.

Če bi lahko na tem mestu to naredila, bi vam podarila polne roke mladosti. Vendar ne fizične mladosti, ne mladosti telesa. Podarila bi vam tisto drugo mladost, ki pravi: "Prav malo mi je mar za čas, če *sem*, če *obstajam*! Prav malo mi je mar za čas, ki ga merijo ure, če obstajam ne glede na te ure in sem obstajal še pred njimi!"

Vsem vam želim, da bi bili vsi neskončno svobodni, neskončno mladi, neskončno človeški, neskončno vi sami.

MI SMO TISTI, KI USMERJAMO ČAS, NI ČAS TISTI, KI NAS NOSI. STORIMO TOREJ TA ČUDEŽ IN IZSTOPIMO IZ MATERIALNEGA ČASA, NE BODIMO VEČ UJETNIKI UR, KI NAM NAREKUJEJO, KAKO "MORAMO" ŽIVETI. STORIMO ČUDEŽ IN RAZPRIMO REŠETKE TER OSVOBODIMO DUŠO, KI JE VEČNO MLADA.

VELIKO SRCE ANTONIA VIVALDIJA

Antonio Vivaldi. Vsi smo že slišali zanj! Poznamo ga predvsem po njegovih znamenitih *Štirih letnih časih* in tudi če si ta hip ne uspemo priklicati nobene melodije v spomin, bi zagotovo pomislili: "Ja, to poznam!", če bi slišali glavno temo *Pomladi*. Ali če bi slišali burno *Nevihito*, ki je klasično glasbo popeljala v svet popularne glasbe ...

A tu se poznavanje tega skladatelja za večino tudi konča ... Vendar pa je Vivaldijevo življenje zapisalo neko globljo zgodbo, za katero bi bilo škoda, da je ne bi poznali. To je zgodba, ki navdihuje.

OSPEDALE DELLA PIETÀ

Ospedale della Pietà je bila ena od štirih ustanov v Benetkah, ki so že od 14. stoletja skrbele za berače, nezdravljivo bolne, revne in ostarele. Te ustanove so bile bolnišnice, sirotišnice in obenem šole.

Ospedale della Pietà je bila najznamenitejša. Žalostno zgodbo nam še danes pripoveduje nekakšna luknja v zidu te ustanove ... To je bil neke vrste predalnik, kjer je lahko mati pustila svo-

jega otroka, pozvonila in odšla. Ob dojenčku je lahko pustila polovico nečesa – prtiček, risbo ali kakšen drug predmet – z drugo polovico pa bi se lahko čez čas vrnila po svojega otroka ...

Dan, ko so otroka našli v predalniku, je bil skrbno zabeležen v dokumentih ustanove. "Libri della scuffetta" se imenujejo knjige, ki s svojim preprostim imenom "Knjige predalnika" ne dajejo slutiti na svojo precej težko vsebino.

Zapisano je, da so se lahko v predalniku znašli celo štirje otroci dnevno! Nekateri so bili resnično ubogi, zaviti v rjuhe, drugi pa so bili v finih oblačilih – to so bili nezakonski otroci velikašev. Nad predalnikom je bil hud opomin staršem, ki bi oddali otroka, a bi ga bili še vedno zmožni preživljati!

Otroci so v tej ustanovi dobili dobro izobrazbo. Tako dobro, da je celo dož zagrozil staršem, da gorje tistim, ki prinesejo v predalnik otroka le zato, da bi dobil dobro izobrazbo, saj je njihovo izobraževanje financirala država – da bodo s tem izobčeni iz cerkve.

CERKEV SANTA MARIA DELLA PIETÀ V BENETKAH

Medtem ko so se fantje izučili za določeno obrt in morali pri 16 letih ustanovo zapustiti, so dekleta lahko ostala celo življenje. Izučila so se gospodinjskih del, kuhanja, šivanja ... Ta dekleta so bila tako imenovane "figlie di comun". Posebnost te ustanove pa je bila ta, da so se dekleta, ki so pokazala talent za glasbo, lahko izobrazila kot glasbenice. Teh je bilo veliko manj (ena na deset) in te so spadale med "figlie di coro".

Ta dekleta so pridobila vsestransko glasbeno izobrazbo. Bile so "figlie di coro", pri čemer se "coro" ni nanašal le na zbor (lat. chorus, ang. choir), temveč so se izobrazile tudi kot inštrumentalistke. Naloga teh deklet je bila, da z angelsko glasbo, ki so jo izvajala skrita za kovinsko ograjo Cerkve Usmiljenja (La Chiesa della Pietà), ohranjajo duše vernikov blizu bogovom.

ANTONIO LUCIO VIVALDI

Rojen je bil 4. marca 1678 in takoj ob rojstvu krščen. Zakaj, ne vemo – ali je bil tako šibkega zdravja, ali pa zato, ker je bil istega dne v Benetkah potres in so se bali, da je to slabo znamenje.

Bil je prvi sin violinista v cerkvi sv. Marka, Giovannija Batista Vivaldija. Od 15. do 25. leta se je šolal za duhovnika, medtem pa je ves čas študiral tudi violino in se razvil v izjemnega violinista, ognjevitega in z izrednimi sposobnostmi.

Pri 25 letih je bil posvečen v duhovnika, a je bilo zaradi njegovih glasbenih izpopolnjevanj v Torinu posvečenje dvakrat prestavljeno. Maševal je tri leta, nato pa je prosil, da bi ga razrešili te dolžnosti. Trdil je, da zaradi astme ne more pravilno izvajati mašnega obreda. Anekdota sicer pravi, da je bil pravi razlog, zakaj se je Vivaldi včasih med obredom umaknil v zakristijo, drugačen – pravi, da je moral zapisati neko glasbeno idejo, ki ga je v tistem trenutku prevzela.

Kakorkoli – Vivaldija so resnično razrešili dolžnosti maševanja. In tako se je lahko v polni meri posvetil glasbi ... in svoji drugi službi – glasbi. Tu pa smo prispeli na stičišče dveh zgodb.

VIVALDIJEVO POUČEVANJE V LA PIETÀ

Antonio je dobil delo v Ospedale della Pietà leta 1703 kot učitelj violine. Kmalu je postal vodja zbora, orkestra ... in tako je postopoma postal odgovoren za celotno glasbeno izobraževanje v La Pietà – od teoretičnega do praktičnega. In ne le to, dekletom je za izvajanje tudi skladal glasbena dela.

Vivaldi se je verjetno zavedal, da dekletu, ki je odrinjeno, ki je zapuščeno, ne more biti lahko pri duši. Morda je zaznal njihovo občutljivost in ranljivost ... Videti je, kot da mu je bilo mar za vsako med njimi. Kot, da bi želel vsaki pomagati, da se razvije, da se izrazi, da zacveti.

Kot omenjeno, jih je začel poučevati različne inštrumente – kmalu so dekleta igrala vse, od violin do rogov, od trobent do kontrabasov. Večina med njimi je znala igrati po več inštrumentov.

Ko je skladal zanje, je eksperimentiral s pisanjem za manjše skupine solistk ob spremljavi orkestra, da bi vsaka imela možnost, da se izkaže. Ko je pisal solistične koncerte, jih je vedno pisal prav za določeno dekle in s posebnim občutkom zanjo.

Orkester, ki so ga dekleta sestavljala, se je razvil v enega najboljših v Evropi. A čeprav so imela vsa dekleta enake možnosti, so bolj talentirana vseeno izstopila. Nekatera so se razvila v izjemne virtuozinje, postale so "zvezde" in ljudje so jih prihajali poslušati od povesod.

Dekleta niso imela priimkov, bila so sirote. Vivaldi jih je tako poimenoval po inštrumentih. Vemo za Anno Mario dell'violino, Tereso dell'violoncello, Susanno dell'oboe, Tonino dell'organo ...

ANNA MARIA DELL'VIOLINO IN DRUGE VIRTUOZINJE

Anna Maria dell'violino je bila ena izmed zvezd. Bila je izjemna virtuozinja, koncertna mojstrica orkestra in je nadomeščala Vivaldija ob njegovi odsotnosti. Igrala je violino, čelo, teorbo, lutnjo, čembalo, mandolino, oboo in morda še kaj. Vivaldi, ki je moral poskrbeti tudi za inštrumente, ji je pri njenih 16 letih kupil violino, ki je bila vredna več njegovih plač. Napisal je cel zvezek koncertov posebej zanjo in še vedno je ohranjen njegov rokopis, na katerem je ohranjeno ime Anna Maria dell'violino. Glede na zahtevnost zapisanega je bila to zagotovo virtuozinja.

POSLUŠAJ:
KADENCE IZ ZVEZKA ZA ANNO MARIO

"Zvezdi" sta bili tudi pevka Apolonia in izjemna virtuozinja violončelistka Theresa, ohranjen pa je tudi zvezek baročnih koncertov, namenjenih njej.

Kot že zapisano, so lahko dekleta v ustanovi ostala celo življenje. Kot zabaven primer lahko omenimo Pelegrino, ki je začela z igranjem kontrabasa, prešla na violino in postala Pelegrina del violino, nato presedlala na oboo in postala Pelegrina dell'oboe in igrala oboo v orkestru do svojega 62. leta ... In nato jo zopet zasledimo kot Pelegrino del violino do njenega 77. leta. Ali se je morala vrniti na violino, ker v starosti ni imela več zob?

ŠTIRIGLASNI ZBOR

Pri skladanju za pevke je bilo enako – ko je Vivaldi skladal, je imel za vsak glas v mislih določeno pevko in enako je tudi tu na rokopis napisal njeno ime.

Izredno zanimivo je, da je bil Vivaldijev zbor v La Pietà sestavljen iz vseh štirih glasov, torej moških in ženskih, oziroma tako vsaj nakazuje njegova sakralna vokalna glasba, napisana v času, ko je deloval tam. Nekaj časa je bil to predmet zagate. Zbor v La Pietà naj bi sestavljala zgolj dekleta oziroma ženske. Kdo pa je pel moške glasove?

A zagata je trajala le, dokler niso bili originalni rokopisi njegovih del nekoliko bolj preučeni. Za razrešitev uganke pa gre zasluga ravno Vivaldijevi doslednosti pri zapisu imene izvajalke ... Anna dell'basso.

Vivaldijeva dekleta so torej pela tudi moške glasove? Ali je to sploh mogoče? Poseben projekt je bil izveden v letih 2005 in 2006, da bi dokončno razvozlati uganke: oblikovan je bil poseben zbor, ženski zbor vseh štirih glasov (sopran, alt, tenor in bas), v katerem so dekleta pela Vivaldijevo glasbo. Da, je mogoče.

POSLUŠAJ: "GLORIA PATRI" IZ DIXIT DOMINUS (RV 595)
ZA ANNO DELL'BASSO, CECILIO DELL'CONTRALTO
IN PAULINO DELL'TENOR

Po njegovi smrti se je tradicija glasbe v La Pietà nadaljevala. A obiskovalci Benetk, ki so želeli prisluhniti "angelskim glasovom", so si bili edini – glasba tam ni bila več nikoli takšna kot prej.

Pripravila: Nija Androjna

Vir:

Vivaldi's Women, Schola Pietatis at Ospedale della Pietà in Venice, Rupert Edwards, BBC 2006

ANGELSKA GLASBA

Dekleta so pela in igrala za javnost v cerkvi, ki je spadala k sirotišnici. Vsi, ki so jih slišali, so govorili o nebeški glasbi, o angelskih glasovih, o glasbi, kakršne ni možno slišati nikjer drugje. Dekleta pa so bila na dvignjenih galerijah s kovinskimi ograjami skoraj skrita, tako da so njihove silhuete res lahko dajale občutek, da glasbo izvajajo sami angeli.

Vivaldi naj bi svetoval tudi arhitektom pri načrtovanju nove cerkve za La Pietà, da bi bila akustika za izvajanje glasbe čim boljša. In ta cerkev je bila tudi zgrajena – sicer precej časa po njegovi smrti, vendar naj bi bil namen dosežen in akustika res veličastna.

Tudi ko je Vivaldi zaslovel in vse več časa prebil na potovanjih po Italiji in tujini, vseeno ni pozabil na dekleta. Pošiljal jim je po dva koncerta mesečno in vsakič, ko se je vrnil, je imel s svojimi "figliami" vsaj nekaj vaj.

POSLUŠAJ:
ANTONIO VIVALDI, GLORIA, RV589, DOMINE FILI UNIGENITE

POSLUŠAJ:
ANTONIO VIVALDI, GLORIA, RV589, (CELOTNA)
IZVAJA ŽENSKI ZBOR IN ORKESTER
V CERKVI SANTA MARIA DELLA PIETÀ V BENETKAH

DIŠEČI CIMET

Še malo pa bo na naša vrata potrkala zima, in če prisluhnemo naravi, bomo videli, da je vse nekoliko tišje – kot da narava ne diha več. Vendar nam iglavci s svojo vztrajno zelenostjo sporočajo, da življenje kljub temu teče dalje in da je to le prehodno obdobje, ko si narava vzame čas za počitek. Ta počitek pa je namenjen tudi nam, ko lahko ob hladnih zimskih dneh ob domačem ognjišču in s skodelico toplih napitkov v rokah posvetimo več časa sebi in svojim najbližjim.

Adventnega časa pa si skoraj ne znamo predstavljati brez omamnega vonja cimeta, dodanega različnim vrstam peciva, zimskemu čaju in kuhinemu vinu.

PRIDOBIVANJE

Cimetovec je zimzeleno drevo iz družine lovorovk, ki ima usnjate liste in majhne cvetove, iz katerih

se razvijejo jagodasti plodovi, izvira pa iz jugovzhodne Azije. Uporabni del cimetovca je srčika debla drevesa ali grma, starega vsaj 8 let. Skorjo odstranijo nato pa srčiko izdolbejo v dolgih trakovih. Dolgi tanki listi izdolbene srčike se potem sušijo na soncu, zaradi česar se zvijejo. Te zvite posušene lističe pa potem kupujemo v trgovinah in jih uporabljamo za pripravo čajev, tinktur, praškov, poparkov in esencialnih olj.

Dandanes, ko se cimet uporablja tako množično, je njegovo pridobivanje skorajda neusmiljeno. Drevesa lupijo prepogosto, kar vpliva na njihovo zdravje, saj se v njih naselijo številni zajedavci, proti katerim si sodobni pridelovalci pomagajo z različnimi kemičnimi škropivi. Zato je zelo pomembno, kakšen cimet kupimo. Priporočljiv je nakup cejlonskega cimeta ekološke pridelave, ki ga prepoznamo po svetlejši barvi, zelo na tanko zavitih paličicah in aromatičnem vonju ter toplem in prijetnem sladkem okusu.

Večkrat je omenjen tudi v Svetem pismu, med drugim je Mojzes iz njega izdelal sveto olje. O njem so govorili kot o daru za monarhe in celo za Boga.

Dandanes pa je cimet lahko dosegljiva začimba in brez njega si več ne znamo predstavljati klasičnih zimskih dobrot, kot so jabolčni zavitki in pite, medenjaki in kuhano vino.

Cimetove paličice pa se lahko uporabljajo tudi pri vlaganju zelenjave, saj preprečuje rast bakterij in plesni ter tako deluje kot naravni konzervans.

OD NEKDAJ ZELO DRAGOCEN

Cimet je bil ena prvih začimb, s katerimi so trgovali po svetu, o čemer priča tudi ime najstarejše nam znane trgovske poti, ki so jo imenovali "Cimetova pot". Uporabljale so ga vse stare kulture: od kitajske, sumerske, egipčanske, feničanske, perzijske, grške in ne nazadnje tudi evropske kulture, kot jo poznamo danes.

Danes cimet povezujemo le z jabolčnim zavitkom, kuhanim vinom in božičnim časom, nekoč pa je bil namenjen le čaščenju bogov in ritualom, povezanim z njimi. Bil je tako dragocen, da so z njim mazilili le kralje, faraone in najvišje svečenike. Zanj so celo izmenjevali sužnje.

O cimetu je pisal že kitajski cesar Šen-nung leta 2800 pr. n. š. v svoji knjigi o zeliščih. Vsi dobro poznamo t. i. tigrovo ali kitajsko mast, ki ima v sebi cimetovo esenco in se še danes uporablja za blaženje simptomov prehlada, sinusnih vnetij, glavobola ter za lajšanje bolečin v mišicah in sklepih.

Egipčani so ga uporabljali pri balzamiranju trupel, in sicer za pripravo mazila, katerega sestava še ni popolnoma znana. Dodajali so ga zaradi protimikrobnega in protiglivičnega delovanja ter njegovih aromatičnih dišav, ki so polnile prostore ceremonialnih soban pri egipčanskih obredih.

ZDRAVILNOST

Njegova dragocena zdravilna stran pa je danes večinoma prezrta, zato ne bo škodilo, če si pogledamo, pri čem vse nam lahko cimet pomaga.

Prehlad: Vroč napitek s cimetom pospešuje znojenje in poživi krvni obtok, zato nam lahko pomaga pri zmanjševanju vročine in hkrati krepi telesno odpornost. Inhalacija s cimetovim eteričnim oljem pomaga bolnikom z obolelimi dihalci, pomaga pa tudi pri vneti nosni sluznici in utrujenosti, saj povečuje prekrvavljenost telesa.

Prebava: Cimet izboljšuje našo prebavo, blaži trebušne krče, drisko in slabost ter odpravlja napihnjenost in vetrove.

Ženske težave: Cimet lajša boleče menstruacije in hude krvavitve ter uravnava nereden menstrualni cikel. Pomaga tudi pri zdravljenju nožničnih okužb in vnetjih mehurja.

Krvni sladkor: V ameriškem raziskovalnem laboratoriju (Beltsville, Maryland) so dokazali, da cimet vsebuje snov, imenovano MHCP, ki izboljša odziv diabetičnih maščobnih celic na inzulin. Ta snov namreč posnema delovanje inzulina, s čimer močno poveča odzivnost inzulinskih receptorjev na celičnih membranah in s tem tudi do dvajsetkrat poveča

vnos ter neposredno izrabo glukoze. Priporoča se bolnikom sladkorne bolezni tipa 2.

Glivice: Cinamaldehyd je snov, ki jo vsebuje eterično olje cimeta in za katero so klinično potrdili, da uničuje bakterije, viruse, odpravlja zajedavce in zavira rast kvasovk.

Rakava obolenja: Posebno pozornost si zasluži cinamaldehyd, ki mu nekateri avtorji pripisujejo protirakavo delovanje. Z laboratorijskimi raziskavami so namreč dokazali, da pospešuje metabolizem v celicah in popravlja poškodbe DNK, kar je ključnega pomena pri preprečevanju raka.

Ostalo: Eterično olje cimeta vsebuje tudi evgenol, ki deluje kot analgetik – lajša bolečine pri artritisu, glavobolih, bolečinah v mišicah in zobobolu. Vodno raztopino cimeta lahko uporabljamo za razkuževanje ran, pikov in ugrizov, pomaga pa tudi pri kožnih okužbah.

VSE V PRAVI MERI

Kot smo videli, je cimet zdravilna rastlina, ki ima kot taka lahko tudi neprijetne neželene učinke, zato se ne priporoča ljudem, ki imajo težave z želodcem, ter nosečnicam in doječim materam.

Kot pri vseh zdravilnih rastlinah velja tudi pri cimetu rek: "Vse v pravi meri!". Priporočljiv vnos cimeta je tako 1/3 čajne žličke (0,5g) dnevno.

Kot pri vseh stvareh v življenju pa se je tudi pri učinkih zdravilnih rastlinah dobro zavedati, da takojšnjih rezultatov ni in da je za trajnejše izboljšanje zdravstvenih stanj treba cimet jemati daljše obdobje (3–6 mesecev) v manjših odmerkih, večkrat na dan.

Poleg pravljичnega vonja in dobrega okusa smo videli, da je cimet tudi zdrav! Četudi nismo ravno bogovi, pa si ga bomo lahko letos privoščili z malo manj slabe vesti v božičnih dobrotah in tudi v kuhanemu vinu.

Pripravila: Jerica Jerič

LITERATURA:

- S. Lončar, S. Topolovec, M. Kočevlar, N. Bačac, Zamolčane zdravilne moči začimb, Tiskarna Pleško, Ljubljana, 2014
<https://www.bodieko.si/cimet-zacimba-izjemnih-ucinkov>
<http://zenska.hudo.com/zdravje/zdravo-zivljenje/neverjetni-zdravilni-ucinki-cimeta/>
<http://www.nasa-lekarna.si/clanki/clanek/cimet-ta-magicni-prasek/>
<https://sl.wikipedia.org/wiki/Cimet>
<http://www.zazdravje.net/razkrivamo.asp?art=104>
<http://www.utrinek.si/zdravilne-skrivnosti-cimeta>
<https://www.rtvsllo.si/zabava/novice-uporabnikov/cimet-in-med/189891>
<http://www.delo.si/druzba/panorama/cesa-niste-vedeli-o-zacimbah-cimet.html>
<http://www.zeliscasalvia.si/blog/cimet-ze-tisoletja-skrbi-za-nase-zdravje.html>

LEGENDA O DREVEŠČKU

Blizu votline, v kateri je bil rojen Odrešenik, so rasla tri drevesa – smrečica, oljka in palma. Na sveti večer, ko se je betlehemska zvezda vodnica pojavila na nebu – zvezda, ki je trpečemu svetu oznanila rojstvo tistega, ki je človeštvu prinesel veselo novico blaženega upanja – se je vsa narava vzradostila in po pripovedovanjih naj bi bila pred božjega otroka prinesla svoje najboljše in najsvetejše darove.

Med njimi so bili zlati plodovi oljke, ki je rasla ob vhodu v betlehemsko votlino; palma je malemu otročiču ponudila varno zavetje proti vročini in nevihtam; le smrečica ni imela ničesar, kar bi lahko podarila. Ubogo drevesce je stalo nesrečno in se zaman poskušalo domisliti, kaj bi lahko podarilo malemu Jezuščku. Njegove veje so se boleče upogibale proti zemlji in v njegovi neizmerni potrnosti so se iz debla in vej začeli cediti debeli curki vročih prozornih, smolnatih in lepljiv solza, ki so se kmalu nabrale okoli debla.

Tiha zvezda, ki je žarela na modrem baldahinu neba, je opazila te solze in nenadoma se je zgodil čudež. Roji zvezd so kakor v močnem dežju popadali na smrečico, nato pa so zasijali iz vsake igle na smrečici. Smrečica se je vsa tresla od občutkov radosti ter ponosno dvignila svoje povešene veje in prvič so jo uzrle začudene oči ljudi, saj je zažarela v svojem polnem sijaju. Od tistega dne, pravi legenda, ljudje na božični večer okrašujejo smrečice s številnimi gorečimi svečkami.

H. P. Blavatsky

TEMPUS FUGIT – ČAS BEŽI

Tempus fugit je latinski izrek, ki pomeni "čas beži" ali "čas leti". Poudarja, da bo življenje hitro minilo in da moramo biti pozorni na bistvene stvari, ne pa na privide in iluzije tega sveta. Zavedajmo se tega, kajti že jutri nas morda ne bo več. Zato naj bo vsak naš dan tak, kot bi bil zadnji. Ne zapravimo ga. Živimo ga, kot je to dostojno za človeško bitje.

Ta izrek se je prvič pojavil v Vergilijevih Georgikah:
Medtem čas beži: čas beži brez povratka, medtem ko mi, sužnji svoje ljubezni do postranskih stvari, brezciljno tavamo.

Naloga človeka je, da poišče in živi tiste stvari, ki jim Kronos oziroma čas ne more do živega, kot so ljubezen, resnica, svoboda ...
To so nesmrtni stvari, ki nosijo v sebi pridih božanske mladosti.

VERJAMEŠ ALI VEŠ?

NAPOVEDNIK DOGODKOV

Dogodki za mesec JANUAR 2017.

Dogodki potekajo v prostorih društva v Ljubljani in Mariboru ali na vnaprej razpisani drugi lokaciji.

LABIRINT, ZMAJ, SAMOROG

Razstava

6.-27. JANUAR 2017

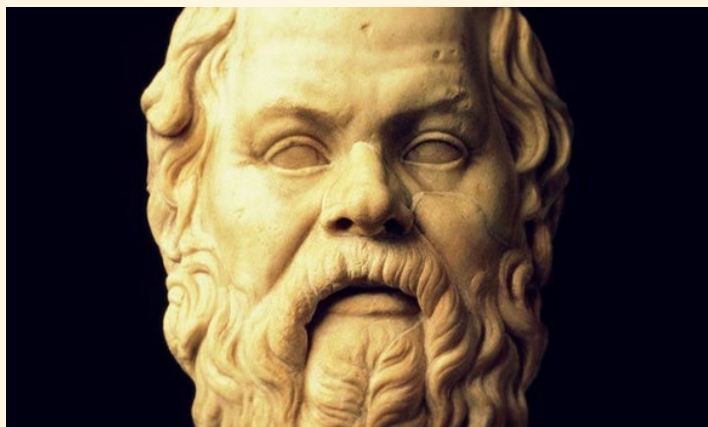
Vetrinjski dvor - Vetrinjska ulica 30, Maribor

Vodeni ogledi:

PETEK, 13. JANUAR, OB 19:00

SEDA, 18. JANUAR, OB 19:00

VSTOP PROST!

SOKRAT – NAJVEČJI FILOZOF STARE GRČIJE

Predavanje

PONEDELJEK, 16. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

Vstop: 4 €

ŠPARTANSKO UČENJE O STRAHU

Predavanje

PONEDELJEK, 9. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

Vstop: 4 €,

Študenti - VSTOP PROST!

MODROST VZHODA IN ZAHODA ZA SODOBNEGA ČLOVEKA

Predstavitel ciklusa predavanj

PONEDELJEK, 16. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Tyrševa 7, Maribor

PONEDELJEK, 23. JANUAR, OB 18:00

Nova Akropola - Wolfova 8, Ljubljana

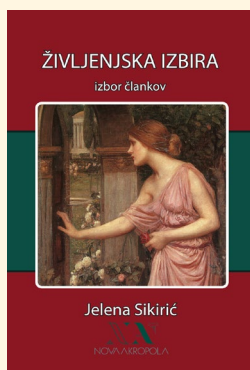
VSTOP PROST!

KNJIGE IN REPLIKE V PRODAJI

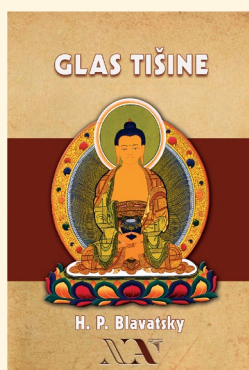
Knjige in replike lahko kupite v prostorih društva.

Lahko jih naročite tudi preko maila na info@akropola.org.

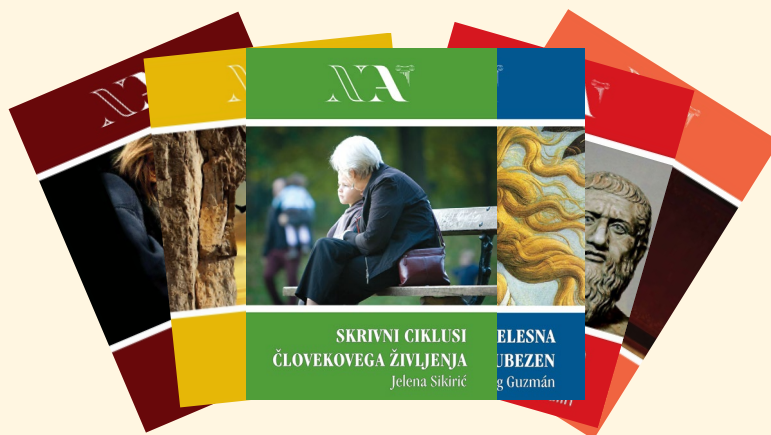
NAŠE KNJIGE

FORMAT 130 x 205 mm
159 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 12 €

FORMAT 130 x 205 mm
102 STRANI
TRDA VEZAVA
CENA: 10 €

FORMAT 105 x 148 mm
32 STRANI
MEHKA VEZAVA
CENA: 2 €

ARHEOLOŠKE REPLIKE

Arheološke replike so kopije motivov iz različnih časovnih in kulturnih obdobj in predstavljajo kulturno dediščino človeštva. Vsak posamičen izdelek je skrbno izdelan v ateljeju Nove Akropole. Vsaka replika ima tudi simboličen pomen, zato je lahko odlično darilo.

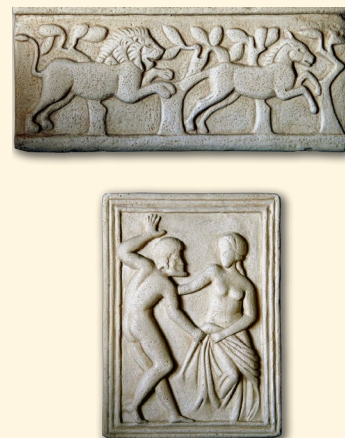
Grčija in Rim

Egipt

Slovenija

PODPRITE NAS Z DONACIJO

Želite podpreti naše delovanje?

Izpolnite zahtevo o namenitvi dela dohodnine za donacije in jo pošljite na finančni urad.

NAMENITEV DELA DOHODNINE ZA DONACIJE

Vsak zavezanec za dohodnino lahko del svoje odmerjene dohodnine (do 0,5%) nameni za donacije organizacijam, ki delujejo s splošno koristnim namenom.

KAKO DONIRAM?

V ta namen mora (kadarkoli želi) izpolniti poseben obrazec, ki se imenuje "Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije" in ga poslati na svoj pristojni davčni urad. Zahteva se bo upoštevala za tisto odmerno leto, v katerem je bila poslana. Povedano drugače: zahteva, ki se pošlje v letu 2016, se bo upoštevala pri odmeri dohodnine za leto 2016, ki pa se izvaja v letu 2017. Enkrat že vložena zahteva velja za nedoločen čas. To pomeni, da je ni treba vlagati vsako leto.

Če želi zavezanec svojo odločitev spremeniti in donacijo nameniti komu drugemu, mora vložiti novo zahtevo, ki bo razveljavila staro. Davčni organ bo torej upošteval zadnjo veljavno zahtevo, s katero bo razpolagal na dan 31. decembra leta, za katero se odmerja dohodnina.

Višina donacije je odvisna od višine odmerjene dohodnine. Donacija ne vpliva na višino vračila ali doplačila dohodnine zavezanca. Povedano drugače: tisti, ki se odloči za takšen način doniranja, ne bo v ničemer finančno prikrajšan. Če se za donacijo ne odloči, gre 0,5% od odmerjene dohodnine (skupaj z ostalimi 99,5%) v proračun RS. Povprečna donacija znaša 12 EUR letno.

Vir: DURS

PODATKI O DAVČNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca) _____
(uporabi se brezdelno: nasloj, ulica, hišna številka)
(poštna številka, ime pošte) _____
Davčna številka
[]
(priloge finančni urad)

ZAHTEVA
za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca	Odstotek (%)
Kulturno društvo Nova Akropola	1 4 7 8 7 0 6 7	0,5

V/Na _____, dne _____
podpis zavezanca/ke _____

Nova Akropola je kot društvo v javnem interesu tudi na **seznamu upravičencev do dela dohodnine za donacije**. Če želite ta prispevek nameniti nam, natisnite in izpolnite **obrazec** – zahtevo za namenitev dela dohodnine – in ga pošljite na pristojni **finančni urad**. Naša davčna številka je **14787067**.

Vsi, ki delujemo v Novi Akropoli, smo prostovoljci. Prihodki so namenjeni izključno financiranju dejavnosti društva.

**VSE, KAR SE MORAŠ ODLOČITI JE,
KAJ BOŠ S ČASOM, KI TI JE DAN.**

J. R. R. TOLKIEN